

Arrest

nr. 327 253 van 26 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 3 juli 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Voor verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 21 januari 2011 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker is op dat ogenblik nog minderjarig.

Op 2 maart 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 1 juni 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard en op 3 juli 2012 wordt aan verzoekers wettelijke vertegenwoordiger een bevel tot terugbrenging gegeven.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 102 582 van 7 mei 2013 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 23 december 2014 wordt voor verzoeker een tweede aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 juni 2016 wordt een voogd aangesteld voor verzoeker.

Op 30 juni 2016 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 30 juni 2016 wordt aan de voogd van verzoeker een bevel gegeven tot terugbrenging.

Bij arrest van de Raad nr. 179 248 van 13 december 2016 wordt de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd.

Bij hetzelfde arrest wordt het beroep tegen het bevel tot terugbrenging verworpen.

Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt verworpen bij arrest van de Raad van State nr. 242 038 van 2 juli 2018.

Op 28 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 23 december 2014 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 november 2018 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar en wordt een einde gesteld aan de voogdij.

Op 20 december 2018 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 20 december 2018 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 222 974 van 20 juni 2019.

Op 20 december 2018 wordt aan verzoeker een inreisverbod gegeven (bijlage 13sex/ies). Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 222 975 van 20 juni 2019.

Op 17 juni 2019 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen wegens afpersing met verzwarende omstandigheden.

Op 7 augustus 2020 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Oudenaarde wegens diefstal met verzwarende omstandigheden.

Op 20 oktober 2020 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen wegens diefstal met verzwarende omstandigheden.

Op 3 juli 2024 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt luidt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer:

Naam: E.

Voornaam: I.

Geboortedatum: (...)2000

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

Indien zou blijken dat de tussenstaatse overbrenging niet ten uitvoer werd gebracht, dient hij gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten nadat hij aan het gerecht heeft voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 17.06.2019 werd hij veroordeeld door correctionele rechtbank van Antwerpen wegens afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving. Hij werd veroordeeld tot een werkstraf van 250 uren (vervangende gevangenisstraf : 2 jaren).

Het slachtoffer verklaarde dat E. haar rond 1 uur 's nachts kwam ophalen om naar zijn appartement te gaan om enkele spullen die ze daar had achtergelaten op te halen. Daar aangekomen, zag ze dat er zich nog vijf andere personen in de kamer bevonden. Ze moest van dhr. E. plaatsnemen op een stoel in het midden van de kamer, omgeven door de aanwezige jongens. Haar gsm moest ze afgeven. Ze heeft meerdere keren gevraagd of ze naar huis mocht, maar dit werd haar steeds geweigerd. Ze werd beschuldigd van diefstal van geld dat A. had verdiend met drugshandel. Er werd tegen haar geroepen door iedereen. Ze werd geslagen en op de grond geduwd/gestampt door A. A. Zette haar vervolgens terug op een stoel en bedreigde haar met een mes. Omdat ze bang was gaf ze de diefstal toe en heeft ze gezegd dat het geld in de kelder van haar woning lag.

Op 07.08.2020 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden (1) Wapen(s) : het dragen zonder wettige reden (1) Verboden wapen(s) : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen (1) Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (1) Informaticabedrog (1). Feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en een bijzondere verbeurdverklaring

Op 26 november 2019 wordt de politie verwittigd van een homejacking waarvan een grootmoeder en haar twee kleinkinderen het slachtoffer zouden zijn van een homejacking waarbij een voertuig zou zijn gestolen. Bij aankomst merken de politiediensten dat alle lichten op de boven- en benedenverdieping branden. De badkamerdeur is gebarricadeerd met zetels. Het slachtoffer, de 70-jarige dame, die aanwezig was met haar twee kleinkinderen (°2015 en °2012), verklaart, samengevat, dat twee daders, van wie zij een beschrijving geeft, via de keukendeur, die op dat ogenblik niet slotvast was, binnenkwamen. Eén van de daders richtte een soort pistool op haar, op ongeveer 10 cm van haar hoofd. Hij riep "geld" en "juwelen". De andere persoon had een mes bij zich. Ze dwongen haar om naar boven te gaan. Alle kamers van de woning werden doorzocht. Ze moest telkens met haar beide kleinkinderen mee naar de verschillende kamers, zodat er toezicht zou kunnen worden gehouden op hen. Onder bedreiging van het mes/vuurwapen moest zij informatie geven, bijvoorbeeld waar de sleutels van de wagen lagen. Ze gaf haar portemonnee af onder dwang. Zij moest de codes geven van haar bankkaart en gsm. Toen zij dat niet wilde geven werd zij bedreigd door de persoon met het mes, die dat naar haar richtte op 30 cm afstand. De daders wilden dat zij geld naar hen overschreef.

Ze moesten ook naar de badkamer gaan, daar werd de deur geblokkeerd met zetels. De daders staken de gestolen voorwerpen in een tas. Zij kan het nadeel niet onmiddellijk meedelen, maar het gaat om onder meer juwelen en een laptop. De daders namen hun tijd en zijn toch 2 uur ter plaatse gebleven. Gedurende de feiten hebben ze meerdere telefoontjes gepleegd. Ze hebben ook de wagen Mercedes van haar dochter klaargezet op de oprit om hun vlucht te vergemakkelijken. Het gestolen voertuig was na de feiten betrokken bij een verkeersongeval, de bestuurder reed twee geparkeerde wagens aan. De eigenaars hoorden een luide knal en gingen naar buiten kijken. Volgens de getuigen waren er 3 inzittenden die wegliepen. Eén eigenares sprak één van de personen aan, hij gaf haar een slag op de lip en liep dan verder weg terwijl hij en wapen vertoonde. Het slachtoffer was één week werkombekwaam. Op het plaats van het ongeval wordt bijstand van

de speurhond ingeroepen, wat leidt tot het aantreffen van I. E., in een schuthok voor ganzen. In dat schuthok worden ook een pistool "Smith en Wesson", een mes met zwart handvat, zwarte handschoenen en een goudkleurige GSM Samsung aangetroffen.

De feiten hadden evident traumatiserende gevolgen voor de verschillende betrokken slachtoffers, die zich in hun woning, geconfronteerd zagen met de zeer agressieve, brutale, met vuurwapens en messen bewapende en dreigende daarbij betrokken daders. Er werd bovendien meermaals geweld gebruikt. De bewezen verklaarde feiten dragen er onmiskenbaar toe bij dat het maatschappelijk onveiligheidsgevoel wordt verhoogd.

Op 28.10.2020 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 100,00 EUR (x 8 = 800,00 EUR).

Dhr. E. pleegde met een tweede dader in de vroege uren van 15 november 2018 een inbraak in de Spectumschool te Antwerpen. Hierbij werd een aanzienlijke buit gemaakt, tevens werd er heel wat schade aangericht. Zo werd er gestolen een gsm nokia 1662, een elektronische weegschaal, lockersleutels allen van een onbepaalde waarde, een Macbook Pro ter waarde van 2.609,05 euro een geldsom voor een totaal bedrag van 2.056 euro.

Op 26.10.2022 werd hij veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels; vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden Bijkomende straf C. Oost-Vlaanderen afd. Oudenaarde 07.08.2020.

Betrokkene heeft een zaak die hem niet toebehoorde, bedrieglijk weggenomen, met omstandigheden dat de diefstal werd gepleegd door middel van braak, bij samenhang te St. Katelijne Waver, in het gerechtelijk arrondissement Antwerpen op 18 november 2019 nl. 500 euro cash geld, farde sigaretten, schrijfgereef goud met ACM graving, laptop Dell paarse kleur, laptop MIO rode kleur, juwelen.

Ook blijkt uit het strafregister van betrokkene dat hij in zijn jeugd ook reeds berispt werd door de jeugdrechtbank.

Betrokkene wou op een gemakkelijke manier geld verdienen. Zijn persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid. Hij heeft geen rekening gehouden met de traumatische gevolgen zijn daden voor de slachtoffers zouden kunnen hebben. Noch voor de maatschappelijke ongerustheid die de feiten met zich mee zouden kunnen brengen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Artikel 74/13

Dhr. E. werd op 31.05.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij geeft aan sinds 2010 in België te verblijven. Hij reisde met het vliegtuig vanuit Marokko naar België. Hij reisde naar België in het bezit van zijn vervallen paspoort, hij beweert deze af te hebben gegeven aan het commissariaat voor asiel. Hij kwam naar België omwille van medische redenen en omdat hij op zoek was naar een betere toekomst.

Hij geeft aan geen minderjarige kinderen te hebben in België.

Wel zou hij een duurzame relatie hebben met een zekere F., 22 jaar, wonende in Zwijndrecht. Betrokkene deelt geen geboortedatum en geen adres. Waardoor het moeilijk is om te achterhalen naar wie betrokkene nu net wenst te verwijzen. Uit het gevangenisdossier blijkt betrokkene inderdaad bezoek te ontvangen van ene zekere F., die in de gevangenis geregistreerd staat als "vriendin". Haar laatste bezoek in de gevangenis dateert van 23-01-2023. Betrokkene toont het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, niet aan. Hij blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Het onderhouden van een relatie op het Belgische grondgebied geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Hij zou ook familieleden hebben op het Belgische grondgebied nl. grootouders, nonkels, tantes, neven en nichten hebben in België. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe

familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn familieleden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.

Hij verklaarde te lijden aan een ziekte die hem zou belemmeren om te reizen en/of terug te keren nl. diabetes type 1 en gehoorschade aan zijn rechteroor. Er wordt zeker niet betwist dat betrokkene aan medische problematieken lijdt. Dit blijkt bovendien uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat de betrokkene reeds op verschillende momenten getracht heeft zijn verblijf te regulariseren op basis van zijn medische situatie. Echter, telkens zonder succes. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer hij zou terugkeren zijn land van herkomst.

Hij geeft ook aan niet te willen terugkeren omdat hij stappen aan het ondernemen zou zijn om zijn verblijfsrecht in orde te maken, een werkbelofte zou hebben en verloofd zou zijn. Betrokkene slaagt er niet in om te bewijzen dat hij effectief stappen onderneemt om zijn verblijfsrecht te regulariseren. Betrokkene kan steeds vanuit zijn land van herkomst zijn verblijfssituatie trachten te regulariseren. Indien hij daarin slaagt, zal hij legaal kunnen terugkeren naar België.

Betrokkene verzocht op 14.10.2019 internationale bescherming in België. Dit om diverse redenen. Zo vreesde hij niet de juiste adequate behandeling te krijgen voor zijn medische problemen, is er geen goed betaald werk in Marokko, kent hij niemand in Marokko, beweert hij dat er in zijn regio mannen met machettes rondlopen en hij als jongeling ooit een dode heeft gezien. Op 23.12.2019 weigerde het CGVS zijn verzoek. Weigering vluchtelingenstatus, weigering subsidiaire bescherming. Hoewel betrokkene deze beslissing aanvocht bij de RVV, bleef de beslissing stand houden. Er kan dus worden gesteld dat betrokkene zijn vrees niet aannemelijk werd bevonden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene maakte gedurende zijn minderjarigheid inderdaad het voorwerp uit van twee bevelen tot terugbrenging, één op 3 juli 2012 gericht aan zijn wettelijke vertegenwoordiger en één op 30 juni 2016 gericht aan zijn voogd. De omstandigheid dat deze bevelen tot terugbrenging niet werden uitgevoerd, is te wijten aan verzoekers wettelijke vertegenwoordiger en aan zijn voogd en kan bezwaarlijk tot de vaststelling leiden dat verzoeker zelf niet heeft getwijfeld om op illegale wijze op het grondgebied te verblijven.

Betrokkene geeft aan in zijn hoorrecht van 31.05.2024 niet te willen terug te keren naar Marokko, om diverse redenen.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Op 23.12.2019 weigerde het CGVS zijn verzoek. Weigering vluchtelingenstatus, weigering subsidiaire bescherming. Hoewel betrokkene deze beslissing aanvocht bij de RVV, bleef de beslissing stand houden. Er kan dus worden gesteld dat betrokkene zijn vrees niet aannemelijk werd bevonden.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 17.06.2019 werd hij veroordeeld door correctionele rechtbank van Antwerpen wegens afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving. Hij werd veroordeeld tot een werkstraf van 250 uren (vervangende gevangenisstraf : 2 jaren).

Het slachtoffer verklaarde dat E. haar rond 1 uur 's nachts kwam ophalen om naar zijn appartement te gaan om enkele spullen die ze daar had achtergelaten op te halen. Daar aangekomen, zag ze dat er zich nog vijf andere personen in de kamer bevonden. ZE moest van dhr. E. plaatsnemen op een stoel in het midden van de kamer, omgeven door de aanwezige jongens. Haar gsm moest ze afgeven. Ze heeft meerdere keren gevraagd of ze naar huis mocht, maar dit werd haar steeds geweigerd. Ze werd beschuldigd van diefstal van geld dat A. had verdiend met drugshandel. Er werd tegen haar geroepen door iedereen. Ze werd geslagen en op de grond geduwd/gestampt door A. A. Zette haar vervolgens terug op een stoel en bedreigde haar met een mes. Omdat ze bang was gaf ze de diefstal toe en heeft ze gezegd dat het geld in de kelder van haar woning lag.

Op 07.08.2020 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden (1) Wapen(s) : het dragen zonder wettige reden (1) Verboden wapen(s) : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen (1) Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (1) Informaticabedrog (1). Feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en een bijzondere verbeurdverklaring

Op 26 november 2019 wordt de politie verwittigd van een homejacking waarvan een grootmoeder en haar twee kleinkinderen het slachtoffer zouden zijn van een homejacking waarbij een voertuig zou zijn gestolen. Bij aankomst merken de politiediensten dat alle lichten op de boven- en benedenverdieping branden. De badkamerdeur is gebarricadeerd met zetels. Het slachtoffer, de 70-jarige dame, die aanwezig was met haar twee kleinkinderen (°2015 en °2012), verklaart, samengevat, dat twee daders, van wie zij een beschrijving geeft, via de keukendeur, die op dat ogenblik niet slotvast was, binnenkwamen. Eén van de daders richtte een soort pistool op haar, op ongeveer 10 cm van haar hoofd. Hij rep "geld" en "juwelen". De andere persoon had een mes bij zich. Ze dwongen haar om naar boven te gaan. Alle kamers van de woning werden doorzocht. Ze moest telkens met haar beide kleinkinderen mee naar de verschillende kamers, zodat er toezicht zou kunnen worden gehouden op hen.

Onder bedreiging van het mes/vuurwapen moest zij informatie geven, bijvoorbeeld waar de sleutels van de wagen lagen. Ze gaf haar portemonnee af onder dwang. Zij moest de codes geven van haar bankkaart en gsm. Toen zij dat niet wilde geven werd zij bedreigd door de persoon met het mes, die dat naar haar richtte op 30 cm afstand. De daders wilden dat zij geld naar hen overschreef. Ze moesten ook naar de badkamer gaan, daar werd de deur geblokkeerd met zetels. De daders staken de gestolen voorwerpen in een tas. Zij kan het nadeel niet onmiddellijk meedelen, maar het gaat om onder meer juwelen en een laptop. De daders namen hun tijd en zijn toch 2 uur ter plaatse gebleven. Gedurende de feiten hebben ze meerdere telefoontjes gepleegd. Ze hebben ook de wagen Mercedes van haar dochter klaargezet op de oprit om hun vlucht te vergemakkelijken. Het gestolen voertuig was na de feiten betrokken bij een verkeersongeval, de bestuurder reed twee geparkeerde wagens aan. De eigenaars hoorden een luide knal en gingen naar buiten kijken. Volgens de getuigen waren er 3 inzittenden die wegliepen. Eén eigenares sprak één van de personen aan, hij gaf haar een slag op de lip en liep dan verder weg terwijl hij en wapen vertoonde. Het slachtoffer was één week werkbekwaam. Op het plaats van het ongeval wordt bijstand van de speurhond ingeroepen, wat leidt tot het aantreffen van I. E. in een schuthok voor ganzen. In dat schuthok worden ook een pistool "Smith en Wesson", een mes met zwart handvat, zwarte handschoenen en een goudkleurige GSM Samsung aangetroffen.

De feiten hadden evident traumatiserende gevolgen voor de verschillende betrokken slachtoffers, die zich in hun woning, geconfronteerd zagen met de zeer agressieve, brutale, met vuurwapens en messen bewapende en dreigende daarbij betrokken daders. Er werd bovendien meermaals geweld gebruikt. De bewezen verklaarde feiten dragen er onmiskenbaar toe bij dat het maatschappelijk onveiligheidsgevoel wordt verhoogd.

Op 28.10.2020 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 100,00 EUR (x 8 = 800,00 EUR).

Dhr. E. pleegde met een tweede dader in de vroege uren van 15 november 2018 een inbraak in de Spectumschool te Antwerpen. Hierbij werd een aanzienlijke buit gemaakt, tevens werd er heel wat schade aangericht. Zo werd er gestolen een gsm nokia 1662, een elektronische weegschaal, lockersleutels allen van een onbepaalde waarde, een Macbook Pro ter waarde van 2.609,05 euro een geldsom voor een totaal bedrag van 2.056 euro.

Op 26.10.2022 werd hij veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels; vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden Bijkomende straf C. Oost-Vlaanderen afd. Oudenaarde 07.08.2020.

Betrokkene heeft een zaak die hem niet toebehoorde, bedrieglijk weggenomen, met omstandigheden dat de diefstal werd gepleegd door middel van braak, bij samenhang te St. Katelijne Waver, in het gerechtelijk arrondissement Antwerpen op 18 november 2019 nl. 500 euro cash geld, farde sigaretten, schrijfgerei goud met ACM gravering, laptop Dell paarse kleur, laptop MIO rode kleur, juwelen.

Ook blijkt uit het strafregister van betrokkene dat hij in zijn jeugd ook reeds berispt werd door de jeugdrechtbank.

Betrokkene wou op een gemakkelijke manier geld verdienen. Zijn persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid. Hij heeft geen rekening gehouden met de traumatische gevolgen zijn daden voor de slachtoffers zouden kunnen hebben. Noch voor de maatschappelijke ongerustheid die de feiten met zich mee zouden kunnen brengen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op dezelfde dag werd eveneens een inreisverbod van vijftien jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam : E.

voornaam : I.

geboortedatum : (...)2000

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van datum gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijftien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 17.06.2019 werd hij veroordeeld door correctionele rechtbank van Antwerpen wegens afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving. Hij werd veroordeeld tot een werkstraf van 250 uren (vervangende gevangenisstraf : 2 jaren).

Het slachtoffer verklaarde dat E. haar rond 1 uur 's nachts kwam ophalen om naar zijn appartement te gaan om enkele spullen die ze daar had achtergelaten op te halen. Daar aangekomen, zag ze dat er zich nog vijf andere personen in de kamer bevonden. ZE moest van dhr. E. plaatsnemen op een stoel in het midden van de kamer, omgeven door de aanwezige jongens. Haar gsm moest ze afgeven. Ze heeft meerdere keren gevraagd of ze naar huis mocht, maar dit werd haar steeds geweigerd. Ze werd beschuldigd van diefstal van geld dat A. had verdiend met drugshandel. Er werd tegen haar geroepen door iedereen. Ze werd geslagen en op de grond geduwd/gestampt door A. A. Zette haar vervolgens terug op een stoel en bedreigde haar met een mes. Omdat ze bang was gaf ze de diefstal toe en heeft ze gezegd dat het geld in de kelder van haar woning lag.

Op 07.08.2020 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden (1) Wapen(s) : het dragen zonder wettige reden (1) Verboden wapen(s) : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen (1) Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (1) Informaticabedrog (1). Feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en een bijzondere verbeurdverklaring

Op 26 november 2019 wordt de politie verwittigd van een homejacking waarvan een grootmoeder en haar twee kleinkinderen het slachtoffer zouden zijn van een homejacking waarbij een voertuig zou zijn gestolen. Bij aankomst merken de politiediensten dat alle lichten op de boven- en benedenverdieping branden. De badkamerdeur is gebarricadeerd met zetels. Het slachtoffer, de 70-jarige dame, die aanwezig was met haar twee kleinkinderen (°2015 en °2012), verklaart, samengevat, dat twee daders, van wie zij een beschrijving geeft, via de keukendeur, die op dat ogenblik niet slotvast was, binnenkwamen. Eén van de daders richtte een soort pistool op haar, op ongeveer 10 cm van haar hoofd. Hij riep "geld" en "juwelen". De andere persoon had een mes bij zich. Ze dwongen haar om naar boven te gaan. Alle kamers van de woning werden doorzocht. Ze moest telkens met haar beide kleinkinderen mee naar de verschillende kamers, zodat er toezicht zou kunnen worden gehouden op hen. Onder bedreiging van het mes/vuurwapen moest zij informatie geven, bijvoorbeeld waar de sleutels van de wagen lagen. Ze gaf haar portemonnee af onder dwang. Zij moest de codes geven van haar bankkaart en gsm. Toen zij dat niet wilde geven werd zij bedreigd door de persoon met het mes, die dat naar haar richtte op 30 cm afstand. De daders wilden dat zij geld naar hen overschreef. Ze moesten ook naar de badkamer gaan, daar werd de deur geblokkeerd met zetels. De daders staken de gestolen voorwerpen in een tas. Zij kan het nadeel niet onmiddellijk meedelen, maar het gaat om onder meer juwelen en een laptop. De daders namen hun tijd en zijn toch 2 uur ter plaatse gebleven. Gedurende de feiten hebben ze meerdere telefoontjes gepleegd. Ze hebben ook de wagen Mercedes van haar dochter klaargezet op de oprit om hun vlucht te vergemakkelijken. Het gestolen voertuig was na de feiten betrokken bij een verkeersongeval, de bestuurder reed twee geparkeerde wagens aan. De eigenaars hoorden een luide knal en gingen naar buiten kijken. Volgens de getuigen waren er 3 inzittenden die wegliepen. Eén eigenares sprak één van de personen aan, hij gaf haar een slag op de lip en liep dan verder weg terwijl hij en wapen vertoonde. Het slachtoffer was één week werkombekwaam. Op het plaats van het ongeval wordt bijstand van de speurhond ingeroepen, wat leidt tot het aantreffen van I. E. , in een schuthok voor ganzen. In dat schuthok worden ook een pistool "Smith en Wesson", een mes met zwart handvat, zwarte handschoenen en een goudkleurige GSM Samsung aangetroffen.

De feiten hadden evident traumatiserende gevolgen voor de verschillende betrokken slachtoffers, die zich in hun woning, geconfronteerd zagen met de zeer agressieve, brutale, met vuurwapens en messen bewapende en dreigende daarbij betrokken daders. Er werd bovendien meermaals geweld gebruikt. De bewezen verklaarde feiten dragen er onmiskenbaar toe bij dat het maatschappelijk onveiligheidsgevoel wordt verhoogd.

Op 28.10.2020 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 100,00 EUR (x 8 = 800,00 EUR).

Dhr. E. pleegde met een tweede dader in de vroege uren van 15 november 2018 een inbraak in de Spectumschool te Antwerpen. Hierbij werd een aanzienlijke buit gemaakt, tevens werd er heel wat schade aangericht. Zo werd er gestolen een gsm nokia 1662, een elektronische weegschaal, lockersleutels allen van een onbepaalde waarde, een Macbook Pro ter waarde van 2.609,05 euro een geldsom voor een totaal bedrag van 2.056 euro.

Op 26.10.2022 werd hij veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels; vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden Bijkomende straf C. Oost-Vlaanderen afd. Oudenaarde 07.08.2020.

Betrokkene heeft een zaak die hem niet toebehoorde, bedrieglijk weggenomen, met omstandigheden dat de diefstal werd gepleegd door middel van braak, bij samenhang te St. Katelijne Waver, in het gerechtelijk arrondissement Antwerpen op 18 november 2019 nl. 500 euro cash geld, farde sigaretten, schrijfgierief goud met ACM gravering, laptop Dell paarse kleur, laptop MIO rode kleur, juwelen.

Ook blijkt uit het strafregister van betrokkene dat hij in zijn jeugd ook reeds berispt werd door de jeugdrechtbank.

Betrokkene wou op een gemakkelijke manier geld verdienen. Zijn persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid. Hij heeft geen rekening gehouden met de traumatische gevolgen zijn daden voor de slachtoffers zouden kunnen hebben. Noch voor de maatschappelijke ongerustheid die de feiten met zich mee zouden kunnen brengen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Dhr. E. werd op 31.05.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij geeft aan sinds 2010 in België te verblijven. Hij reisde met het vliegtuig vanuit Marokko naar België. Hij reisde naar België in het bezit van zijn vervallen paspoort, hij beweert deze af te hebben gegeven aan het commissariaat voor asiel. Hij kwam naar België omwille van medische redenen en omdat hij op zoek was naar een betere toekomst.

Hij geeft aan geen minderjarige kinderen te hebben in België.

Wel zou hij een duurzame relatie hebben met een zekere F., 22 jaar, wonende in Zwijndrecht. Betrokkene deelt geen geboortedatum en geen adres. Waardoor het moeilijk is om te achterhalen naar wie betrokkene nu net wenst te verwijzen. Uit het gevangenisdossier blijkt betrokkene inderdaad bezoek te ontvangen van ene zekere F., die in de gevangenis geregistreerd staat als "vriendin". Haar laatste bezoek in de gevangenis dateert van 23-01-2023. Betrokkene toont het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, niet aan. Hij blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Het onderhouden van een relatie op het Belgische grondgebied geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Hij zou ook familieleden hebben op het Belgische grondgebied nl. grootouders, nonkels, tantes, neven en nichten hebben in België. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders

zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn familieleden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.

Hij verklaarde te lijden aan een ziekte die hem zou belemmeren om te reizen en/of terug te keren nl. diabetes type 1 en gehoorschade aan zijn rechteroor. Er wordt zeker niet betwist dat betrokkene aan medische problematieken lijdt. Dit blijkt bovendien uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat de betrokkene reeds op verschillende momenten getracht heeft zijn verblijf te regulariseren op basis van zijn medische situatie. Echter, telkens zonder succes. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer hij zou terugkeren zijn land van herkomst.

Hij geeft ook aan niet te willen terugkeren omdat hij stappen aan het ondernemen zou zijn om zijn verblijfsrecht in orde te maken, een werkbelofte zou hebben en verloofd zou zijn. Betrokkene slaagt er niet in om te bewijzen dat hij effectief stappen onderneemt om zijn verblijfsrecht te regulariseren. Betrokkene kan steeds vanuit zijn land van herkomst zijn verblijfssituatie trachten te regulariseren. Indien hij daarin slaagt, zal hij legaal kunnen terugkeren naar België.

Betrokkene verzocht op 14.10.2019 internationale bescherming in België. Dit om diverse redenen. Zo vreesde hij niet de juiste adequate behandeling te krijgen voor zijn medische problemen, is er geen goed betaald werk in Marokko, kent hij niemand in Marokko, beweert hij dat er in zijn regio mannen met machettes rondlopen en hij als jongeling ooit een dode heeft gezien.

Op 23.12.2019 weigerde het CGVS zijn verzoek. Weigering vluchtelingenstatus, weigering subsidiaire bescherming. Hoewel betrokkene deze beslissing aanvocht bij de RVV, bleef de beslissing stand houden. Er kan dus worden gesteld dat betrokkene zijn vrees niet aannemelijk werd bevonden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste en enig middel aan tegen de eerste bestreden beslissing dat hij als volgt uiteenzet:

"Eerste Middel

Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Schending van art. 5bis van de wet van 12 februari 2009 houdende instemming met het Aanvullend Protocol, ondertekend te Rabat op 19 maart 2007, bij de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko inzake bijstand aan gedetineerde personen en overbrenging van gevonniste personen ondertekend te Brussel op 7 juli 1997

Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

[...]

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan. Eerst en vooral erkent verwerende partij dat het bevel tot verlaten van het grondgebied expliciet is gegeven in het kader van de toepassing van een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

Helaas kan er doorheen de verdere beslissing hieromtrent geen enkele informatie worden gevonden om zeker te zijn wat men hiermee bedoelt én of men met de relevante wettelijke teksten rekening heeft gehouden...

Wanneer verwerende partij verwijst naar een tussenstaatse overbrenging vermoedt verzoeker dat verwerende partij verwijst naar de strafuitvoeringsmodaliteit.

Met name zit verzoeker heden in België een straf uit en zou het kunnen dat het de bedoeling is van verwerende partij dat verzoeker deze straf verder uitzit in Marokko.

Het zou hier dan gaan om een tussenstaatse overbrenging op vraag van de FOD Justitie dewelke hier echter enkel toe kunnen overgaan als er een bevel tot verlaten grondgebied door verwerende partij is uitgegeven, waartoe huidige beslissing dan genomen is.

In dergelijk geval zou er echter een schrijven hiertoe van de FOD Justitie moeten zijn mét de garantie van Marokko omtrent de situatie van verzoeker en het bijhorend onderzoek dat verzoeker aan de wettelijke bepalingen zou voldoen doch verder is hier geen informatie over.

Dit is bezwaren te noemen daar conform de relevante wettelijke elementen hierbij, verzoeker niet in aanmerking zou komen voor deze tussenstaatse overbrenging.

Hiertoe verwijst verzoeker naar het Aanvullend Protocol van 19 maart 2007 dat van toepassing is, doch waaruit blijkt dat de bedoeling van deze tussenstaatse overbrenging zou zijn om personen hun straffe laten uitzitten in het land van herkomst voor resocialisatie en in hun sociale milieu.

Gelet op het feit dat verzoeker zijn gehele leven zich in België afspeelt, blijkt echter dat men hiervan geen toepassing kan maken.

Méer expliciet zelf conform de wet van 12 februari 2009 houdende instemming met het Aanvullend Protocol, ondertekend te Rabat op 19 maart 2007, bij de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko inzake bijstand aan gedetineerde personen en overbrenging van geïmporteerde personen ondertekend te Brussel op 7 juli 1997 kan verzoeker ook niet worden overgebracht daar hij reeds méér dan 5 jaar verblijft in België én dit voor zijn 12 jaar:

“Art. 5bis §2:

De beslissing is niet toepasselijk op de geïmporteerde persoon ;

- die in de Staat van veroordeling is geboren of die zich daar uiterlijk op de leeftijd van 12 jaar heeft gevestigd en er sedertdien verblijft;*
- die de vluchtelingenstatus heeft verkregen;*
- die gedurende vijfjaar ononderbroken op het grondgebied van de Staat van veroordeling heeft verbleven;*
- die vóór de beslissing tot uitzetting in de Staat van veroordeling ouderlijk gezag uitoefende als vader, moeder of wettelijke voogd ten aanzien van ten minste één kind dat zijn gewone verblijfplaats heeft in de Staat van veroordeling;*
- die aan allé voorwaarden voldoet waardoor hem de nationaliteit van de Staat van veroordeling kan worden toegekend;*
- die verbonden is met een burger van de Staat van veroordeling door een vóór de beslissing tot uitzetting gesloten akte van huwelijk;*
- van wie de vader of moeder zijn of haar vaste en gewone verblijfplaats in de Staat van veroordeling heeft;*
- die tijdens een gewoon verblijf in de Staat van veroordeling het slachtoffer is geweest van een arbeidsongeval of beroepsziekte en die een lijfrente van de Staat van veroordeling ontvangt;*
- die tijdens een gewoon verblijf in de Staat van veroordeling een ernstige ziekte heeft gekregen of die niet kan worden verzorgd in de Staat van tenuitvoerlegging. “*

In huidig dossier laat verwerende partij aldus na om de nodige informatie te geven omtrent het verzoek tot tussenstaatse overbrenging en de wettelijke gronden hieromtrent.

Dit terwijl verwerende partij wel expliciet aanhaalt dat er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden net omwille van deze zogenaamde tussenstaatse overbrenging...

De miskennenning door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Ten tweede is het bevel tot verlaten van het grondgebied zonder toekenning van een termijn mede gestoeld op de bewering dat verzoeker zich niet binnen de bepaalde termijn heeft aangemeld bij de gemeente.

Aangaande dit element, dient te worden benadrukt dat verzoeker in België aankwam op een moment dat hij minderjarig was, wat aldus impliceert dat verzoeker zijn voogden en wettelijke vertegenwoordigers hiervoor verantwoordelijk waren.

Hiervan was verwerende partij ook op de hoogte daar dit ook expliciet in de beslissing wordt vermeld door verwerende partij.

Verzoeker arriveerde in België toen hij slechts 9 jaar oud was, zodat hij gedurende de komende 9 jaar ook zelf niet in staat was hiertoe het nodige te doen.

Verzoeker ging er echter vanuit toen hij achttien was, dat dit reeds in orde zou zijn gebracht temeer daar hij zelfs een voogd had kregen uitgaande van verwerende partij zelf.

Het zou pas jaren later zijn dat verzoeker erachter komt dat zijn verblijf niet in orde was, zijnde op een moment dat verzoeker reeds opgesloten was in de gevangenis.

Het is immers zo dat verzoeker reeds sinds 2021 in de gevangenis verblijft, waarbij het uiteraard voor hem onmogelijk is om enerzijds op hotel te gaan en anderzijds om zich bij de gemeente aan te melden.

Er kan dan ook géén toepassing gemaakt worden van de bepalingen van art. 5 van de wet van 15/12/1980 om op basis hiervan verzoeker bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De miskennenning door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Ten derde stelt verwerende partij dat er met name geen reden voor vrijwillig vertrek verder zou zijn omdat verzoeker zich niet aan de verwijderingsregel wil houden.

Hiertoe stelt verwerende partij dat verzoeker tijdens zijn minderjarigheid reeds twee verschillende bevelen tot verlaten grondgebied heeft gekregen.

Hierbij erkent verwerende partij nochtans zélf dat dit niet aan verzoeker kan worden tegengeworpen daar het uiteraard op dat moment aan de wettelijke vertegenwoordigers en voogd van verzoeker was hiertoe het nodige te doen.

Het enige element dat verwerende partij aldus aanhaalt waarom geen termijn kan worden toegestaan omdat verzoeker zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, zou zijn omdat verzoeker heeft aangegeven in zijn gehoor dat hij liever niet wil terugkeren naar Marokko en hiervoor een aantal redenen geeft.

Een dergelijke redenering is onbegrijpelijk ...

De functie van het hoorrecht is nét dat men hierbij kan stellen waarom men niet wil terugkeren naar het land van herkomst teneinde de verwerende partij toe te laten hiermee rekening te houden!

Een dergelijke stelling zou impliceren dat men iedereen die in zijn hoorrecht aangeeft niet te willen terugkeren en de redenen geeft, opeens een bevel tot grondgebied zonder termijn kan geven hetgeen uiteraard niet opgaat.

Er is geen enkel element in huidig dossier waaruit men kan afleiden dat verzoeker buiten enige gerede twijfel heeft duidelijk gemaakt niet te willen terugkeren naar het land van herkomst.

De miskennenning door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Ten vierde verwijst verwerende partij naar het gegeven dat verzoeker meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen heeft ingediend om af te leiden dat er géén termijn tot vrijwillig vertrek kan worden toegestaan.

Om deze visie te ondersteunen verwijst verwerende partij naar het gegeven dat verzoeker een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend dewelke geweigerd werd ondanks een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het gaat hierbij aldus om één aanvraag tot internationale bescherming dewelke is ingediend door verzoeker en dit in de veertien jaar dat hij in België is...

Het is dan ook duidelijk dat één aanvraag tot internationale bescherming zonder hernieuwde verzoeken of andere aanvragen niét tegemoet komt aan de vereisten van de wet dewelke duidelijk spreekt over meerdere verzoeken!

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen."

3.1.1. Waar verzoeker zich beroept op een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokken in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering in de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

3.1.2. Verzoeker voert aan dat hij, op grond van artikel 5*bis* van de wet van 12 februari 2009 houdende instemming met het Aanvullend Protocol bij de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko inzake bijstand aan gedetineerde personen en overbrenging van geïnteresseerde personen, niet het voorwerp zou kunnen uitmaken van een tussenstaatse overbrenging. Hij stelt dat hij meer dan vijf jaar onafgebroken in België heeft verbleven vóór zijn twaalfde levensjaar.

De Raad merkt op dat artikel 5*bis*, ingevoegd bij het Aanvullend Protocol ondertekend te Rabat op 19 maart 2007, betrekking heeft op personen die veroordeeld zijn tot een vrijheidsberovende straf, met het oog op de tenuitvoerlegging van deze straf in de staat van herkomst. Blijkens de memorie van toelichting (*Parl.St.* Senaat 2007-2008, nr. 4-940/1) omvat paragraaf 2 van artikel 5*bis* de uitzonderingen op de overbrenging van geïnteresseerde personen, onder meer wanneer deze persoon gedurende vijf jaar onafgebroken in de staat van

veroordeling heeft verbleven. Het toepassingsgebied van deze bepaling is aldus beperkt tot personen die daadwerkelijk een vrijheidsberovende straf dienen te ondergaan.

Met zijn middel bekritiseert verzoeker in wezen de wettigheid van een eventuele overbrenging in het kader van de wet van 23 mei 1990 betreffende de overbrenging tussen Staten van veroordeelde personen. De Raad van State heeft evenwel geoordeeld dat krachtens artikel 40, tweede lid, van de Grondwet, en behoudens artikel 157, vierde lid, de tenuitvoerlegging van straffen tot de bevoegdheid van de uitvoerende macht behoort (RvSt, 14 juni 2010, nr. 205.129; 12 januari 2012, nr. 217.205; 14 augustus 2014, nr. 228.202; 25 oktober 2016, nr. 236.252). De overbrenging naar het buitenland vormt in die zin een modaliteit van de vrijheidsstraf waartoe de betrokkene is veroordeeld. Deze bevoegdheid komt de minister van Justitie toe, die daartoe een afzonderlijke beslissing kan nemen.

De thans bestreden beslissingen strekken er evenwel niet toe verzoeker naar Marokko over te brengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, krachtens artikel 39/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, bevoegd om kennis te nemen van beroepen tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van middelen die gericht zijn tegen een beslissing tot overbrenging van een gedetineerde op grond van de wet van 23 mei 1990. Het middel is in die mate niet-ontvankelijk.

3.1.3. Verzoeker betwist verder de motieven dat er een risico op onderduiken (artikel 74/14 § 3, 1, van de vreemdelingenwet) bestaat omdat hij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, omdat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en omdat hij in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Zo betoogt hij dat het hem niet kan worden verweten dat hij zich niet binnen de vereiste termijn bij de gemeente heeft aangemeld omdat hij als minderjarige naar België zou zijn gekomen, dat er geen enkel element in het dossier aanwezig zou zijn dat zou toelaten te besluiten dat hij niet bereid zou zijn om zich aan een verwijderingsmaatregel te houden en dat hij slechts één verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De Raad merkt op dat deelbeslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet enkel steunt op een vermeend risico op onderduiken (artikel 74/13, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet), maar daarnaast ook nog steunend op het motief dat hij een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt (artikel 74/14 § 3, 3°, van de vreemdelingenwet). Dit motief, dat niet betwist wordt door verzoeker, motiveert reeds genoegzaam de deelbeslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, zodat niet blijkt dat de verzoeker een belang heeft bij zijn grief tegen het motief dat er een risico op onderduiken zou bestaan.

3.1.4. Het eerste tegen de eerste bestreden beslissing is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2. Verzoeker voert een eerste en enig middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, dat hij als volgt uiteenzet:

“Eerste Middel

Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, meer specifiek van art. 8 EVRM.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Schending van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij het bepalen van de duur en het opleggen van een inreisverbod.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering er rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind, gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende als reden:

[...]

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

1.

Verweerder stelt dat een inreisverbod van 15 jaar gerechtvaardigd is omwille van het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dit wordt ten stelligste betwist door verzoeker en blijkt ook niet uit de beslissing noch de feiten an sich.

Verzoeker erkent dat hij inderdaad veroordeeld is voor een aantal feiten van diefstal dewelke zich alien afspeelden in groep en in dit in dezelfde periode zijnde 2018-2019.

Verzoeker is gelet op deze feiten ook reeds sinds november 2019 opgesloten in de gevangenis waar hij sindsdien ook een positief parcours heeft afgelegd.

Verzoeker heeft ondertussen in de gevangenis verder gestudeerd en maakt in de gevangenis ook geen problemen, zodat het duidelijk is dat verzoeker zich hiertoe ook heeft aangepast.

Niettemin krijgt verzoeker heden (zijnde aldus méér dan 5 jaar na de feiten in kwestie) plots een inreisverbod opgelegd van niet minder dan 15 jaar!

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat verwerende partij eenvoudigweg stelt dat verzoeker een aantal feiten van diefstal in bende heeft gepleegd en dat hierdoor opeens een inreisverbod van 15 jaar proportioneel zou zijn.

Dit terwijl art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 duidelijk bepaalt in welke gevallen een inreisverbod dient te worden opgelegd en hoe de duur bepaald dient te worden, waarbij dient opgemerkt te worden dat art. 74/11 duidelijk trapsgewijs is opgesteld:

"Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum driejaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van driejaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

Uit de opstelling van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 blijkt duidelijk dat enkel ingeval van de zwaarste misdadigers, die een ernstige en actuele bedreiging zijn voor de Belgische nationale veiligheid of openbare orde, een inreisverbod van meer dan vijfjaar dient opgelegd te worden wat in casu niet het geval.

Het is kristalhelder dat verwerende partij nalaat om een specifieke motivering te geven omtrent de exacte hoogte van het inreisverbod.

Waar de wet eenvoudigweg stelt dat een inreisverbod van méér dan 5 jaar kan worden opgelegd, dient te worden benadrukt dat er heden opeens een inreisverbod wordt opgelegd dat driemaal zo hoog is zonder enige uitdrukkelijke motivering omtrent deze hoogte!

Verwerende partij motiveert in haar beslissing enkel waarom zij toepassing wenst te maken van art. 74/11 §1 vierde lid Vreemdelingenwet doch zij geeft geen enkele motivering omtrent de proportionaliteit / hoogte van het inreisverbod.

Art. 74/11 §1 vierde lid Vreemdelingenwet bepaalt enkel limitatief de gevallen waarin een hoger inreisverbod dan 5 jaar kan worden opgelegd.

Dit geeft echter verwerende partij géén vrijgeleide om wanneer toepassing kan worden gemaakt van art. 74/11 §1 vierde lid Vreemdelingenwet zelf maar te bepalen hoe hoog een inreisverbod kan worden opgelegd zonder verdere motivering!

Dit zou uiteraard voorbij gaan aan de bedoeling aan de wetgever, waar deze duidelijk stelt en motiveert wanneer een inreisverbod tot enerzijds 3 jaar en anderzijds 5 jaar kan worden opgelegd en aldus ook vereist dat een hoger inreisverbod expliciet moet worden gemotiveerd.

Dit zou anders ook tot rechtsonzekerheid leiden waarbij mensen niet kunnen weten of zij een inreisverbod riskeren van 5 jaar, 15 jaar, 50 jaar,... zonder enige motivering hieromtrent.

De simpele verwijzing naar het strafblad van een persoon (conform art. 74/11 §1 vierde lid Vreemdelingenwet) laat aldus niet toe om hier dan opeens een bedrag van 15 jaar inreisverbod op te plaatsen zonder enige motivering hieromtrent.

Het opleggen van een inreisverbod van vijftien jaar is dan ook een duidelijke schending van art. 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en is gelet op de specifieke omstandigheden in huidige zaak, allesbehalve proportioneel te noemen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Ten tweede wenst verzoeker erop te wijzen dat de feiten waarvoor hij veroordeeld is, zich in kwestie op korte tijd plaatsvonden en heden reeds meer dan 5 jaar geleden zijn.

De voorbije 5 jaar heeft verzoeker zich in de gevangenis steeds gedragen, waar hij van deze tijd gebruik heeft gemaakt om zich te beteren, te studeren,....

Qua vlak van tucht en dergelijke is verzoeker ook onberispelijk in de gevangenis.

Uiteraard dient verwerende partij ook aan te duiden in haar motivering waarom een dergelijke lange tijd na de feiten, zij het opeens nog opportuun acht om een inreisverbod op te leggen.

Er kan immers van de overheid worden verwacht dat men actuele beslissing maakt en geen beslissing maakt jaren na datum.

Verzoeker heeft uiteraard de voorbije jaren zich verder geëngageerd om werk te zoeken in België, de banden met zijn vrienden en familie in België verrijkt, een relatie gestart in België, een aanvraag 9bis aan het opstarten,... niet wetende dat een dergelijk lang inreisverbod opeens zou worden opgelegd.

Minstens dient verwerende partij te verwijzen naar het verdere gedrag van verzoeker sinds de feiten, waarbij het in casu over een période van 5 jaar gaat, om zo te motiveren waarom zij heden zoveel tijd na datum nog een inreisverbod oplegt enerzijds en de duur hiervan anderzijds.

Uiteraard kan het gedrag van persoon sinds de feiten een impact hebben op zowel de vraag of een inreisverbod enerzijds nog opportuun is en de duur hiervan anderzijds, doch ook hieromtrent is geen enkele motivering te vinden in de kwestieuze beslissing.

Het opleggen van een inreisverbod van vijftien jaar is dan ook een duidelijke schending van art. 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en is gelet op de specifieke omstandigheden in huidige zaak. De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Daarnaast stelt verwerende partij eenvoudigweg dat er met het familieleven van verzoeker geen enkele rekening kan worden gehouden omdat het in casu gaat om verdere familieleden zijnde in casu ooms, tantes, grootouders,...

Verwerende partij stelt dat dergelijke familiebanden enkel en alleen in rekening kunnen worden gebracht indien er sprake is van afhankelijkheid die anders is dan de gewone affectieve banden.

Dit in tegenstelling tot de banden tussen partners, ouders en minderjarige kinderen en andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie.

In huidig dossier gaat verwerende partij echter volledig voorbij aan het traject dat verzoeker heeft afgelegd sinds zijn aankomst in België!

Verzoeker is in België gearriveerd in 2010 toen hij nog maar 9 jaar oud was!

Verzoeker kwam aldus als (jonge) minderjarige in België aan en dit zonder zijn ouders, terwijl verzoeker daarbij heel wat medische problemen heeft!

Sinds zijn aankomst in België totdat verzoeker 16 jaar oud was, heeft hij steeds bij zijn oom verbleven dewelke dan ook als de vader van verzoeker heeft gefungeerd.

Het zijn steeds aldus deze familieleden geweest bij wie verzoeker steeds heeft verbleven, van wie hij als minderjarige afhankelijk was, waar hij opgegroeid is, die hem met zijn medische problemen hebben geholpen,,...

Sindsdien zijn zij er ook steeds verzoeker geweest en hebben zij hem altijd ondersteund.

Het behoeft uiteraard geen betoog dat in casu de oom van verzoeker is opgetreden als de (daadwerkelijke) ouder van verzoeker en er dan ook tussen hem en zijn oom een dichte band is die ook onder de bescherming valt van art. 8 EVRM

Verwerende partij is ook duidelijk op de hoogte van deze situatie van verzoeker, doch gaat in haar beslissing hier echter zelfs niet op in.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

3.

Zoals hierboven aangehaald is verzoeker ook reeds sinds zijn kindertijd aanwezig in België waarbij hij ook vloeiend Frans en Nederlands spreekt, doch het Marokkaans niet machtig is.

Verzoeker verblijft immers reeds meer dan 14 jaarjaar in België, zijn gehele naaste familie woont in België en zij hebben ook de Belgische nationaliteit verkregen of verblijven hier op legale wijze, verzoeker spreekt vloeiend Nederlands en Frans, kent enkel de Belgische cultuur en gebruiken, heeft de Belgische school gevolgd,... (stuk 4)

Het is aldus overduidelijk dat het sociale en culturele leven van verzoeker zich in België afspeelt en niet in Marokko, waar verzoeker ook al jaren geen enkele band meer heeft.

Hoewel dit duidelijk is aangekaart door verzoeker, heeft de verwerende partij met deze gegevens geen enkele rekening gehouden.

Dit terwijl artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 duidelijk stelt dat bij het bepalen van de lengte van een inreisverbod er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Er dient aldus weldegelijk rekening te worden gehouden met het feit dat het sociaal en cultureel leven van verzoeker zich afspeelt in België. De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen."

3.2.1. Verzoeker maakt ook wat de tweede bestreden beslissing betreft niet duidelijk op welk punt de motivering hiervan hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de eveneens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.2.3. Verzoeker betoogt dat verweerder nalaat om een specifieke motivering te geven omtrent de exacte duur van het inreisverbod en dat een simpele verwijzing naar zijn strafblad niet volstaat.

Uit een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat hierin uitdrukkelijk en specifiek gemotiveerd wordt dat een inreisverbod van vijftien jaar wordt opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid om volgende redenen:

“ Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijftien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Op 17.06.2019 werd hij veroordeeld door correctionele rechtbank van Antwerpen wegens afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving. Hij werd veroordeeld tot een werkstraf van 250 uren (vervangende gevangenisstraf : 2 jaren).

Het slachtoffer verklaarde dat E. haar rond 1 uur 's nachts kwam ophalen om naar zijn appartement te gaan om enkele spullen die ze daar had achtergelaten op te halen. Daar aangekomen, zag ze dat er zich nog vijf andere personen in de kamer bevonden.

Ze moest van dhr. E. plaatsnemen op een stoel in het midden van de kamer, omgeven door de aanwezige jongens. Haar gsm moest ze afgeven. Ze heeft meerdere keren gevraagd of ze naar huis mocht, maar dit werd haar steeds geweigerd. Ze werd beschuldigd van diefstal van geld dat A. had verdiend met drugshandel. Er werd tegen haar geroepen door iedereen. Ze werd geslagen en op de grond geduwd/gestampt door A. A. Zette haar vervolgens terug op een stoel en bedreigde haar met een mes. Omdat ze bang was gaf ze de diefstal toe en heeft ze gezegd dat het geld in de kelder van haar woning lag.

Op 07.08.2020 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden (1) Wapen(s) : het dragen zonder wettige reden (1) Verboden wapen(s) : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen (1) Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (1) Informaticabedrog

(1). Feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en een bijzondere verbeurdverklaring

Op 26 november 2019 wordt de politie verwittigd van een homejacking waarvan een grootmoeder en haar twee kleinkinderen het slachtoffer zouden zijn van een homejacking waarbij een voertuig zou zijn gestolen. Bij aankomst merken de politiediensten dat alle lichten op de boven- en benedenverdieping branden. De badkamerdeur is gebarricadeerd met zetels. Het slachtoffer, de 70-jarige dame, die aanwezig was met haar twee kleinkinderen (°2015 en °2012), verklaart, samengevat, dat twee daders, van wie zij een beschrijving geeft, via de keukendeur, die op dat ogenblik niet slotvast was, binnenkwamen. Eén van de daders richtte een soort pistool op haar, op ongeveer 10 cm van haar hoofd. Hij riep "geld" en "juwelen". De andere persoon had een mes bij zich. Ze dwongen haar om naar boven te gaan. Alle kamers van de woning werden doorzocht. Ze moest telkens met haar beide kleinkinderen mee naar de verschillende kamers, zodat er toezicht zou kunnen worden gehouden op hen. Onder bedreiging van het mes/vuurwapen moest zij informatie geven, bijvoorbeeld waar de sleutels van de wagen lagen. Ze gaf haar portemonnee af onder dwang. Zij moest de codes geven van haar bankkaart en gsm. Toen zij dat niet wilde geven werd zij bedreigd door de persoon met het mes, die dat naar haar richtte op 30 cm afstand. De daders wilden dat zij geld naar hen overschreef. Ze moesten ook naar de badkamer gaan, daar werd de deur geblokkeerd met zetels. De daders staken de gestolen voorwerpen in een tas. Zij kan het nadeel niet onmiddellijk meedelen, maar het gaat om onder meer juwelen en een laptop. De daders namen hun tijd en zijn toch 2 uur ter plaatse gebleven. Gedurende de feiten hebben ze meerdere telefoontjes gepleegd. Ze hebben ook de wagen Mercedes van haar dochter klaargezet op de oprit om hun vlucht te vergemakkelijken. Het gestolen voertuig was na de feiten betrokken bij een verkeersongeval, de bestuurder reed twee geparkeerde wagens aan. De eigenaars hoorden een luide knal en gingen naar buiten kijken. Volgens de getuigen waren er 3 inzittenden die wegliepen. Eén eigenares sprak één van de personen aan, hij gaf haar een slag op de lip en liep dan verder weg terwijl hij een wapen vertoonde. Het slachtoffer was één week werkbekwaam. Op het plaats van het ongeval wordt bijstand van de speurhond ingeroepen, wat leidt tot het aantreffen van I. E. , in een schuithok voor ganzen. In dat schuithok worden ook een pistool "Smith en Wesson", een mes met zwart handvat, zwarte handschoenen en een goudkleurige GSM Samsung aangetroffen.

De feiten hadden evident traumatiserende gevolgen voor de verschillende betrokken slachtoffers, die zich in hun woning, geconfronteerd zagen met de zeer agressieve, brutale, met vuurwapens en messen bewapende en dreigende daarbij betrokken daders. Er werd bovendien meermaals geweld gebruikt. De bewezen verklaarde feiten dragen er onmiskenbaar toe bij dat het maatschappelijk onveiligheidsgevoel wordt verhoogd.

Op 28.10.2020 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 100,00 EUR (x 8 = 800,00 EUR).

Dhr. E. pleegde met een tweede dader in de vroege uren van 15 november 2018 een inbraak in de Spectumschool te Antwerpen. Hierbij werd een aanzienlijke buit gemaakt, tevens werd er heel wat schade aangericht. Zo werd er gestolen een gsm nokia 1662, een elektronische weegschaal, lockersleutels allen van een onbepaalde waarde, een Macbook Pro ter waarde van 2.609,05 euro een geldsom voor een totaal bedrag van 2.056 euro.

Op 26.10.2022 werd hij veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels; vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden Bijkomende straf C. Oost-Vlaanderen afd. Oudenaarde 07.08.2020.

Betrokkene heeft een zaak die hem niet toebehoorde, bedrieglijk weggenomen, met omstandigheden dat de diefstal werd gepleegd door middel van braak, bij samenhang te St. Katelijne Waver, in het gerechtelijk arrondissement Antwerpen op 18 november 2019 nl. 500 euro cash geld, farde sigaretten, schrijfgerei goud met ACM graving, laptop Dell paarse kleur, laptop MIO rode kleur, juwelen.

Ook blijkt uit het strafregister van betrokkene dat hij in zijn jeugd ook reeds berispt werd door de jeugdrechtbank.

Betrokkene wou op een gemakkelijke manier geld verdienen. Zijn persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid. Hij heeft geen rekening gehouden met de traumatische gevolgen zijn daden voor de slachtoffers zouden kunnen hebben. Noch voor de maatschappelijke ongerustheid die de feiten met zich mee zouden kunnen brengen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel."

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van vijftien jaar, berust. Dit betekent echter niet, zoals de verzoekende partij lijkt te betogen, dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In de parlementaire voorbereiding wordt m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De Raad stelt vast dat uit het bestreden inreisverbod wel degelijk blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat actueel een inreisverbod van vijftien jaar gerechtvaardigd is. Er wordt op gewezen dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde daar hij zich heeft schuldig gemaakt aan verschillende misdrijven bestaande onder meer uit diefstallen en geweldsdelicten. Er wordt geoordeeld dat uit verzoekers gedrag een totaal gebrek aan respect blijkt voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en dat dit wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid. Hij houdt geen rekening met de traumatische gevolgen voor de slachtoffers, noch voor de maatschappelijke ongerustheid die de feiten met zich mee zouden kunnen brengen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich geenszins tot een opsomming van de veroordelingen die zij heeft opgelopen, maar duidt de verwerende partij ook de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, alsook de strafmaat die hem werd opgelegd. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat uit de motieven van de bestreden beslissingen niet blijkt waarom hij door zijn gedrag beschouwd wordt als een actueel gevaar voor de openbare orde. Uit het crimineel parcours van verzoeker blijkt dat hij herhaling van strafbaar gedrag geenszins schuwt. Uit deze vaststellingen kan redelijkerwijze besloten worden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde ernstig te kunnen schaden en hij aldus een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Uit de motieven van het bestreden inreisverbod blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet op automatische wijze is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vijftien jaar, noch daartoe louter verwezen heeft naar een strafrechtelijke veroordeling, maar duidelijk gemotiveerd heeft waarom de diverse veroordelingen die de verzoeker heeft opgelopen doen getuigen van een ernstige verstoring van de openbare orde en waarom hieruit kan afgeleid worden dat hij nog steeds gezien kan worden als een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat, gelet op zijn jarenlang volgehouden crimineel parcours, waaruit blijkt dat er meermaals sprake is van diefstallen en geweldsdelicten, en eveneens dat eerdere veroordelingen hem niet tot inzicht hebben gebracht, de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat hij door zijn gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen en dat, rekening houdende met zijn persoonlijke omstandigheden, een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd alsook een inreisverbod voor de duur van vijftien jaar proportioneel wordt geacht.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij zich de voorbije vijf jaar in de gevangenis steeds goed gedragen heeft, merkt de Raad op dat verzoeker de feiten niet betwist en dat hij sinds deze feiten in de gevangenis verblijft. Het feit dat er geen incidenten zouden zijn geweest in de gevangenis, leidt er niet toe dat, gelet op het aantal ernstige veroordelingen, niet meer in redelijkheid zou kunnen worden besloten dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

3.2.4. Verzoeker betoogt dat de tweede bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeker nooit werd gemachtigd of toegelaten tot een langdurig recht op verblijf, zodat zijn aanwezigheid moet worden beschouwd als een eerste toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid, van artikel 8 van het

EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). In casu diende verzoeker zich er bewust van te zijn dat zijn privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. In een dergelijk geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd met betrekking tot verzoekers gezinsleven:

“Hij geeft aan geen minderjarige kinderen te hebben in België.

Wel zou hij een duurzame relatie hebben met een zekere F., 22 jaar, wonende in Zwijndrecht. Betrokkene deelt geen geboortedatum en geen adres. Waardoor het moeilijk is om te achterhalen naar wie betrokkene nu het wenst te verwijzen. Uit het gevangenisdossier blijkt betrokkene inderdaad bezoek te ontvangen van ene zekere F., die in de gevangenis geregistreerd staat als “vriendin”. Haar laatste bezoek in de gevangenis dateert van 23-01-2023. Betrokkene toont het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, niet aan. Hij blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Het onderhouden van een relatie op het Belgische grondgebied geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Hij zou ook familieleden hebben op het Belgische grondgebied nl. grootouders, nonkels, tantes, neven en nichten hebben in België. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.)

In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn familieleden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.”

Wat betreft verzoekers gezinsleven dient er in de eerste plaats opgemerkt te worden dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoeker voert aan dat hij sinds zijn aankomst in België bij zijn familieleden, en in het bijzonder zijn oom, heeft verbleven, dat hij als minderjarige van hen afhankelijk was, dat hij bij hen is opgegroeid, dat zij hem hebben geholpen met zijn medische problemen en dat zij er altijd voor hem zijn geweest en hem hebben ondersteund. Met deze loutere beweringen doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn familieleden. Een schending van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat het privéleven van verzoeker betreft voert hij onder meer aan dat hij reeds meer dan 14 jaar in België verblijft, dat hij vloeiend Frans en Nederlands spreekt, dat hij het Marokkaans niet machtig is, dat hij enkel de Belgische cultuur en gebruiken kent, dat hij in België school gevolgd heeft en dat zijn sociale en culturele leven zich in België afspeelt.

De Raad merkt op dat overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘*privéleven*’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als

“gewone” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er sprake is van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden die maken dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Uit bovenstaande bespreking is ook gebleken dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De inmenging is *in casu* voorzien in de wet heeft een legitiem doel in de zin van artikel 8.2. van het EVRM. Gezien de ernst van verzoekers criminele gedrag en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan het inreisverbod niet als disproportioneel worden geacht. Een schending van verzoekers privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel tegen de tweede bestreden beslissing, is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT